

ἐφάνητε πάντοτε τόσῳ καλὸς πρὸς ἐμέ, δὲν θὰ μοῦ δεῖξητε τὸ πρόσωπόν σας, ποτέ ;

Ὁ Καπελούζος ἀνεσκήρτισε.

— Ποτέ ! ἐψιθύρισεν.

— Δός μοι τούλαχιστον νὰ σφίξω τὴν χεῖρά σας, ἀφοῦ καὶ τοὺς δύο μᾶς ἐνώνει τὸ αὐτὸ μῖτος.

— Τὴν χεῖρά μου ! ἀνέκραξεν ὁ Καπελούζος, τὴν χεῖρά μου ! . . . Δυστυχία ! ἡ χεὶρ αὕτη δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σφίξῃ ποτὲ χεῖρα ἄλλου ! Ὑγίαινε, Ὀλιβιέρ, ὕγαινε ! . . . Ἐνθυμού καί . . . περίμενε.

Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἐχαιρέτισε τὴν κυρὰ Ζιλιμέττην καὶ ἀπῆλθεν ἐσπευσμένως.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆρχετο ἄδων ὁ Ζεβάν, ἰδὼν δὲ τὸν Ὀλιβιέρ, ἔδραμε πρὸς αὐτὸν λέγων :

— Ἀδελφέ μου ! ἀδελφέ μου !

Καί, παρατηρήσας τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του :

— Τί ἔχεις, Ὀλιβιέρ μου ; ἐπανελάβεν. ὦ ! Θεέ μου ! Θεέ μου ! λέγε, σὲ παρκαλῶ.

Ὁ Ὀλιβιέρος κλαίων ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

— Ἀδελφέ Ζεβάν, θὰ τα μάθης ὅλα, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι. Ἀλλὰ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μ' ἐγκαταλείψῃς ποτέ ! Ζεβάν, εἰμαι καταραμένον πλάσμα ! . . .

Δ'

Τὸ ἔτος 1415.

Ἄν τὴν 24^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1415, περιηγητὴς τις διήρχετο ἐκ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ Παρισίους εἰς Καλαί, θὰ ἔβλεπε πεντήκοντα περίπου χιλιάδας γαλλικοῦ στρατοῦ, τεταγμένους εἰς παράταξιν μάχης, διότι ἐπρόκειτο νὰ παρακωλύσωσι τὴν διάβασιν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, Ἐρρίκου τοῦ Ε', ὅστις, ἀφοῦ διὰ τῶν στρατευμάτων του περιῆλθεν ὅλην τὴν Νορμανδίαν, κυριεύσας καὶ λεηλατήσας αὐτήν, ἀπεφάσισε νὰ εἰσβάλῃ καὶ εἰς Γαλλίαν, ἐπωφεληθεὶς τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς σπαραγμῶν.

Ἐρρίκος ὁ Ε' ἦτο μέγας διπλωμάτης καὶ τολμηρὸς βασιλεὺς.

Ἡκολούθησεν ὅθεν κατὰ γράμμα τὰς πειθαρχικὰς ὁδηγίας τοῦ Ριχάρδου Β' τοῦτέστιν αὐτὰς ἐκεῖνας, ὡς πρὸ δεκαπενταετίας περίπου, ἠκολούθησαν καὶ οἱ Γερμανοί, καὶ τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα κατέπληξαν πάντας.

Ἡ μαθηματικὴ ἐπιστῆμη ἀδιαρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τῆς πολεμικῆς καὶ ἡ ἐν πολέμῳ ἀφελὴς εὐγένεια τῶν ἀνωτέρων πρὸς τοὺς ὑποδεστέρους, ἰδοὺ ἡ τῶν Γερμανῶν ὑπεροχή, ἦν πάντες θαυμάζουσιν.

Ἐρρίκος ὁ Ε' βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶχεν εὐγενεῖς τοὺς τρόπους· εἰσέβαλλε μὲν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ἐγίνωσκε καλῶς νὰ ὑπερασπίζεται καὶ τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν καὶ τὴν τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἐν Γαλλίᾳ ὅμως συνέβαινε τὸ ἐναντίον· ναὶ μὲν ὁ γαλλικὸς λαὸς ἐφαίνετο πάντοτε πρόθυμος νὰ ὑποστῇ πᾶσαν θυσίαν, προκειμένου περὶ τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν εἶχε κυβερνήσιν,

ἰκανὴν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς προσδοκίας του, εἶχε βασιλέα νεανίαν παράφρονα, τοῦ ὁποίου τὴν θέλησιν ἐπέβαλλεν εἰς ἰδιότροπος καὶ ὅλως ἀνίκανος γέρον, ὁ δούξ Δεβερρύ.

Οὐχ ἤττον, ἅμα ὡς ἐγνώσθη ὅτι τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα ἐκυρίευσαν τὴν Νορμανδίαν, ἡ χώρα ὅλη ἠγέρθη ἐπὶ ποδός. Ἡ Γαλλία ἐξωπλίσθη ὅσον ἐδύνατο ταχύτερον καὶ πᾶς Γάλλος ἐδράξατο προθύμως τὰ ὅπλα ὅπως ὑπερασπίσῃ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος του.

Ἡδὴ τὰ δύο στρατεύματα ἦσαν ἀντιμέτωπα.

Περὶ τὸ λυκόφως τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἡμέρας δύο νέοι ἐβάδιζον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ Παρισίους εἰς Καλαί· ἀμφοτέροι ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν εὐγενεῖς. Ὁ μεγαλύτερος ἦτο περίπου εἰκοσιπενταετής.

Εἶχεν ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ κομψόν, πρόσωπον ὡσεὶ δὲ κόμην θαυμασίως ξανθὴν καὶ ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ ἐκφραστικούς. Ἐπὶ δὲ τοῦ ὠραίου προσώπου του διεκρίνετο βαθεῖά τις μελαγχολία, κατατρύχουσα τὴν καρδίαν του. Ἐν γένει ὅμως, ὡς ἐκ τοῦ εὐγενοῦς παραστήματός του, εὐκόλως ἐδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὁ νέος οὗτος ἦτο ὑψηλῆς καταγωγῆς.

Ἦτο τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ὁ Καπελούζος ἔσωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον· ἦτο ὁ Ὀλιβιέρ.

Ὁ φίλος του, τῆς αὐτῆς ὡς ἐγγιστα ἡλικίας, ἀπετέλει ἀντίθεσιν προφανῇ. Εἶχε τὸ ἀνάστημα μικρόν, τὴν κόμην καστανὴν καὶ τὴν ὄψιν μελάγχρουν· ἀλλ' εἶχε τὸ ἦθος εἰλικρινές καὶ ἀποφασιστικόν, ἡ δὲ φυσιογνωμία του ἐδήλου ὀξύνοϊαν ἐξαιρετικήν.

Ὁ νέος οὗτος ἦτο θετὸς ἀδελφὸς τοῦ Ὀλιβιέρου, ὁ Ζεβάν Μαγιέ, ὑπὸ τὸν θώρακα τοῦ ὁποίου ἐπαλλε καρδίᾳ γενναία ἅμα καὶ αἰσθαντική, ὑπὸ δὲ τὸν πλατύγυρον πῖλόν του ἐκρύπτετο μέτωπον εὐρὺ καὶ λάμπον ἐξ εὐφυίας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ Ζεβάν ἦτο ποιητής.

Πολλάκις, ὅτε τὸ βαλάντιόν του ἦτο κενόν, ὁ νεαρὸς μαθητὴς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγίνωσκε νὰ κερδίσῃ οὐκ ὀλίγα χρήματα διὰ τῆς ποιητικῆς του λύρας· ἄλλοτε δέ, ὅτε ὁ Ὀλιβιέρος ἠσθάνετο λύπην τινά, ὁ Ζεβάν, διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ φαιδρᾶς, τῷ ἔψαλλε στίχους τινάς, οἵτινες κατέθελλον τὴν καρδίαν του καὶ ἀπεδίωκον ἀπ' αὐτῆς τὴν ἀνίαν. Καὶ τότε ὁ Ὀλιβιέρος ἐμειδία, ὁ δὲ Ζεβάν ἐσκήρτα ἐκ χαρᾶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μουσικῆς του ἐκβάσιν.

Ἀγαθὴ καὶ γενναία καρδίᾳ, φίλος ἀνεκτίμητος, ψυχὴ ἐνθουσιώδης καὶ συμπαιγνῆς, πνεῦμα διαγυγὲς καὶ πεφωτισμένον, ἰδοὺ πᾶν ὅ, τι καθίστα τὸν Ζεβάν εἰς τὰ ὅμματα τοῦ Ὀλιβιέρου πολὺτιμον ἀδελφόν, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποίου πολλάκις ἠυλόγει τὸν Θεόν.

Ἐπεταί συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΙΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Βουσύ οὐδὲ τὰ βλέφαρα ἐκίνησε.

— Λοιπὸν, εἶπεν αὐτῷ ὁ δούξ, δὲν βλέπεις ;

— Τί ;

— Ὅτι ὁ Σχουβέργ, ὁ Κουέλος καὶ ὁ Μωζιρὸν ὕψωσαν τοὺς ὤμους, ἀκούσαντες τὴν δικαιολογίαν σου ;

— Τὸ εἶδον, ἐξοχώτατε, τὸ εἶδον ἄριστα, εἶπεν ὁ Βουσύ λίαν ἀτάραχος.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν ! πιστεύετε, ὅτι θὰ φονεύσω τὸν πλησίον μου ἐντὸς ἐκκλησίας ; Εἰμαι καλὸς χριστιανὸς καὶ δὲν θὰ το πράξω.

— Ἀ ! καλλίστα, εἶπεν ἐκπληκτος ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ἐνόμισα, ὅτι δὲν εἶδες ἡ ὅτι δὲν ἠθέλησας νὰ ἴδῃς.

Ὁ Βουσύ ἐπίσης ὕψωσε τοὺς ὤμους, μετὰ δὲ τὴν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐξοδόν, λαβὼν κατ' ἰδίαν τὸν πρίγκηπα :

— Λοιπὸν, εἰς τὸν οἶκόν σας ἐξοχώτατε ; τῷ εἶπε.

— Παραχρῆμα, διότι θὰ ἔχεις πολλὰ πράγματα νὰ μοὶ ἀνακοινώσης.

— Ναί, πραγματικῶς, ἐξοχώτατε, καὶ τὰ ὅποια, εἰμαι βέβαιος, οὕτε ὑποπτεύετε.

Ὁ δούξ προσέβλεψε τὸν Βουσύ ἐκπληκτος.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἀφές νὰ χαιρετίσω μόνον τὸν βασιλέα καὶ ἐρχομαι μαζὺ σου.

Ὁ δούξ μετέβη ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν ἀδελφόν του, ὅστις, ἐκ θαύματος τῆς Παναγίας ὦν διατεθειμένος εἰς τὴν μακροθυμίαν, ἐπέτρεψεν αὐτῷ ν' ἀπέλθῃ εἰς Παρισίους, κατ' ἀρέσκειαν.

Ὁ δούξ, ἐπιστρέψας πρὸς τὸν Βουσύ καὶ κλεισθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς ἐν τῶν δωματίων τοῦ μεγάρου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀρισθῇ αὐτῷ ὡς κατοικία :

— Ἐμπρός, σύντροφε, τῷ εἶπε, κάθησον καὶ διηγήθητί μοι τὴν ἱστορίαν σου· ἡξεύρεις, ὅτι σ' ἐνόμισα ἀποθανόντα ;

— Τὸ πιστεύω, ἐξοχώτατε.

— Ἡξεύρεις, ὅτι ἡ Αὐλὴ ἐνεδύθη λευκᾷ ἐξ ἀγαλλιᾶσεως διὰ τὴν ἐξαφάνισίν σου καὶ ὅτι πολλὰ στήθη ἀνέπνευσαν ἐλευθέρως πρώτην φοράν, ἀφ' ἧς ἔμαθες νὰ κρατῇς τὸ ξίφος ; Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ τούτων· βεβαίως, θὰ μ' ἐγκατέλιπες, ὅπως καταδιώξῃς ὠραίαν τινά ἀγνωστον ! Τίς ἦτο καὶ τί πρέπει νὰ προσδοκῶ ;

— Ὁρεῖστέ νὰ θερίσητε ὅ, τι ἐσπείρατε, ἐξοχώτατε, ἦτοι πολλὴν αἰσχύνην !

— Τί εἵπατε ; εἶπεν ὁ δούξ, πολλῶ μᾶλλον ἐκπλαγείς διὰ τοὺς παραδόξους λόγους ἡ διὰ τὸ ἄτοπον ὕψος τοῦ Βουσού.

— Ὁ ἐξοχώτατος ἤκουσεν, ἐπομένως εἶναι περιττὸν νὰ ἐπαναλάβω τοὺς λόγους μου.

— Ἐξηγήθητε, κύριε, καὶ ἄφετε εἰς τὸν Σχικὼ τὰ αἰνίγματα.

— ὦ ! οὐδὲν τούτου εὐχερέστερον, ἐξοχώτατε, θέλω δ' ἀρκεσθῇ νὰ ποιήσωμαι ἐκκλησιν εἰς τὴν μνήμην σας.

— 'Αλλὰ τίς εἶναι ἐκείνη ἡ γυνή;
— 'Ενόμιζον, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος εἶχε ἀναγνωρίσει αὐτήν.

— 'Ἦτο, λοιπόν, ἐκείνη; ἀνέκραξεν ὁ δούξ.

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Τὴν εἶδες;

— Ναί.

— Σοὶ ὠμίλησεν;

— 'Αναμφιβόλως· μόνον τὰ φαντάσμα-
τα δὲν λαλοῦσιν. 'Ισως ὅμως ὁ ἐξοχώτα-
τος ἐδικαιοῦτο νὰ πιστεύῃ καὶ εἶχε τὴν
ἐλπίδα, ὅτι ἦτο νεκρά.

— 'Ο δούξ ὠχρίασε, κατασυντριβείς ὑπὸ
τὴν σκληρότητα τῶν λόγων ἐκείνου, ὅστις
ᾤφειλε νὰ ἦναι κολαζ αὐτοῦ.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἐξηκολούθησεν ὁ
Βουσύ, εἰ καὶ ὠθήσατε εἰς τὸ μαρτύριον
νεάνιδα εὐγενῆ, ἐκείνη ἀπέφυγε τὸ μαρ-
τύριον· πλὴν μὴ ἀκόμη ἀναπνεύσητε, μὴ
θεωρήσητε ὑμᾶς συγχωρηθέντα, διότι ἐ-
κείνη ἡ νεῖς, διατηρήσασα τὴν ζωὴν,
ὑπέστη δυστύχημα μείζον τοῦ θανάτου.

— Τί συνέβη εἰς αὐτήν; ἠρώτησεν ὁ
δούξ, τρέμων σύσσωμος.

— Τῇ συνέβη, ἐξοχώτατε, ὅτι εἰς ἀνὴρ
ἔσωσε τὴν ζωὴν της· ἀλλ' ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος
ἐπληρώθη τόσο ἀκριβῶς τὴν ἐκδούλευσίν
του, ὥστε θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ
παρεῖχεν αὐτήν.

— Τελείωσε, ἄς ἴδωμεν.

— Λοιπόν, ἐξοχώτατε, ἡ δεσποινὶς δὲ
Μεριδὸρ, ὅπως διαφύγῃ τὴν ἤδη ἀνοικτὴν
ἀγκάλην τοῦ δουκὸς δ' 'Ανζιού, τοῦ ὁ-
ποίου δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ ἐρωμένη, ἐρρίφθη
εἰς τὰς ἀγκάλας ἀνδρός, τὸν ὅποιον ἀ-
πεχθάνεται.

— Τί λέγεις;

— Λέγω, ὅτι ἡ 'Αρτεμις δὲ Μεριδὸρ
καλεῖται σήμερον δέσποινα Μονσορώ.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο, ὁ Φραγκίσκος,
ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῷ ὠχρότητος, ἐγέν-
ετο καταπόρφυρος, ὥς ἐὰν τὸ αἷμα ἔ-
μελλε νὰ ἐξακοντισθῇ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Χίλιοι διάβολοι! ἀνέκραξε μανιώ-
δης, εἶναι ἀληθές;

— 'Αποῦ σὰς τὸ λέγω, ἀπήντησεν ὁ
Βουσύ μὲ τὸ υπερήφανον ὕφος του.

— Δὲν ἐννοῶ τοῦτο, εἶπεν ὁ πρίγκηψ,
οὐδ' ὑποπτεύω τὸν ἐντιμὸν χαρακτῆρά σου,
Βουσύ· ἐρωτῶ ἑμαυτόν, ἐὰν ἦναι δυνατόν
εἰς τῶν εὐπατρίδων μου, εἰς Μονσορώ, νὰ
τολήμῃ νὰ προστατεύῃ κατὰ τοῦ ἔρω-
τόςμου γυναῖκα, τὴν ὁποίαν τιμῶ δι' αὐτοῦ.

— Καὶ διατί ὅχι; εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Λοιπόν, θὰ ἐπραττες καὶ σὺ ὅ,τι
αὐτὸς ἐπραξε;

— Καὶ τί πλέον, ἐξοχώτατε· ἤθελον
σὰς εἰδοποιήσῃ, ὅτι ὁ ἔρωξ ὑμῶν ἐσφαλλεν.

— 'Ακούσατε μίαν στιγμὴν, Βουσύ,
ἐὰν εὐχρεστήσῃ, εἶπεν ὁ πρίγκηψ, ἀναλα-
βὼν τὴν γαλήνην του· ἐννοεῖτε, φίλτατε,
ὅτι δὲν δικαιολογοῦμαι.

— Καὶ σφάλλετε, πρίγκηψ μου, διότι
δὲν εἰσθε εἰμὴ ἀπλοὺς εὐπατρίδης, ὅσakis
πρόκειται περὶ φρονήσεως.

— Λοιπόν, ἔνακα τούτου, σὰς παρ-
καλῶ νὰ γενῇτε δικαστὴς τοῦ κυρίου δὲ
Μονσορώ.

— 'Εγώ;

— Ναί, ὑμεῖς, καὶ νὰ μοι εἴπητε, ἐὰν
δὲν ἦναι προδότης ὡς πρὸς ἐμέ.

— 'Ὡς πρὸς ὑμᾶς;

— 'Ὡς πρὸς ἐμέ, τοῦ ὁποίου ἐγίνωσκε
τὰς προθέσεις.

— Τίνες δ' ἦσαν αἱ προθέσεις τῆς 'Υ-
μετέρας 'Υψηλότητος;

— Νὰ κατορθώσω ν' ἀγαπηθῶ ὑπὸ τῆς
'Αρτέμιδος.

— Ν' ἀγαπηθῇτε;

— Ναί, ἀλλ' οὐδέποτε νὰ ποιήσωμαι
χρῆσιν βίας.

— Αὐταὶ ἦσαν αἱ προθέσεις ὑμῶν, ἐξο-
χώτατε; εἶπεν ὁ Βουσύ μὲ εἰρωνικὸν μει-
διάμα.

— 'Αναμφιβόλως· διετήρησα δ' αὐτὰς
μέχρι τῆς ἐσχάτης στιγμῆς, εἰ καὶ ὁ κύ-
ριος Μονσορώ κατεπολέμησεν αὐτὰς μεθ'
ὅλης τῆς δυνατῆς αὐτῷ λογικῆς.

— 'Εξοχώτατε! ἐξοχώτατε! τί λέγε-
τε; 'Εκεῖνος ὤθησεν ὑμᾶς ν' ἀτιμάσῃτε
τὴν 'Αρτεμιν;

— Ναί.

— Διὰ τῶν συμβουλῶν του;

— Διὰ τῶν ἐπιστολῶν του. Θέλετε νὰ
ἴδῃτε μίαν αὐτῶν;

— 'Ὡ! ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ, ἐὰν ἡδυ-
νάμην νὰ τὸ πιστεύσω.

— Περίμεινον μίαν στιγμὴν καὶ θὰ
ἴδεις.

— 'Ο δούξ ἔδραμε πρὸς μικρὸν κιώτιον,
διαρκῶς φυλαττόμενον ὑπὸ τινος τῶν ἀκο-
λούθων του, λαβὼν δ' ἐξ αὐτοῦ ἐπιστολὴν,
ἐνεχείρισεν αὐτὴν εἰς τὸν Βουσύ.

— 'Ανάγνωσον, τῷ εἶπεν, ἀφοῦ ἀμφι-
βάλλεις εἰς τὸν λόγον τοῦ πρίγκηπός σου.

— 'Ο Βουσύ ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν μὲ χεῖρα
τρέμουσαν ἐκ τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἀνέγνω-
σεν:

— 'Εξοχώτατε,

— 'Ας ἡσυχάσῃ ἡ 'Υμετέρα 'Υψηλότης·
τὸ πρᾶγμα θέλει κατορθωθῇ ἀκινδύνως,
διότι ἡ νεῖς ἀναχωρεῖ, τὴν ἐσπέραν ταύ-
την, ὅπως ὑπάγῃ καὶ διέλθῃ ὀκτὼ ἡμέρας
παρὰ τινι θεῖᾳ τῆς, διαμενούσῃ εἰς τὸν
πύργον 'Λύδε· ἀναλαμβάνω, λοιπόν, τὴν
ἐκτέλεσιν, περὶ τῆς ὁποίας μὴ ἀνησυχεῖτε.
'Ὡς πρὸς τοὺς δισταγμοὺς τῆς δεσποινίδος,
πιστεύσατε, ὅτι οὗτοι θέλουσιν ἐκλείπει,
ἅμα ὡς εὐρεθῇ ἐνώπιον τῆς 'Υμετέρας 'Υ-
ψηλότητος· ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἐνεργῶ...
καὶ ἀπόψε... θὰ εἶναι εἰς τὸν πύργον
Βωζέ.

— Τῆς 'Υμ. 'Υψηλότητος ταπεινότατος θεράπων
— Βράντ δὲ Μονσορώ.

— Λοιπόν, τί λέγεις, Βουσύ; ἠρώτη-
σεν ὁ πρίγκηψ, ἀφοῦ ὁ εὐπατρίδης ἐπανε-
γνώσε τὴν ἐπιστολὴν.

— Λέγω, ὅτι ὑπηρετεῖσθε καλῶς, ἐξο-
χώτατε.

— Ἀλλὰ δὴ, ὅτι, ἀπ' ἐναντίας, προ-
δίδομαι.

— Εἶναι ἀληθές! ἐλησμόνουν τὴν συ-
νέχειαν.

— Μ' ἐνέπαιξεν ὁ ἀθλιός! μ' ἔκαμε νὰ
πιστεύσω τὸν θάνατον τῆς γυναίκός ἐ-
κείνης.

— Τὴν ὁποίαν σὰς ἔκλεψε· τῷ ὄντι, τὸ

παιγνίδιον εἶναι προσβλητικόν· ἀλλ' ὅμως,
προσέθετο ὁ Βουσύ μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας,
εἶναι λόγος συγγνώμης ὁ ἔρωξ τοῦ κυρίου
δὲ Μονσορώ.

— 'Α! πιστεύεις; εἶπεν ὁ δούξ μὲ τὸ
κακεντρεχὲς μειδιάμα του.

— Δὲν ἔχω ἰδίαν γνώμην ὡς πρὸς
τοῦτο· τὸ πιστεύω, ἐὰν ὑμεῖς τὸ πιστεύητε.

— Τί θὰ ἐπραττες, ἐὰν ἦσο εἰς τὴν θέ-
σιν μου; 'Αλλὰ πρῶτον περίμενε· τί αὐτὸς
ἐπραξεν;

— 'Ἐκαμε τὸν πατέρα τῆς νεάνιδος νὰ
πιστεύσῃ, ὅτι ὑμεῖς ἀπηγάγετε αὐτήν. Προσ-
ηνέχθη δ' ὡς προστάτης, ἐνεφάνισθη εἰς
τὸν πύργον Βωζέ μὲ ἐπιστολὴν τοῦ βαρό-
νου δὲ Μεριδὸρ καὶ, ἐπὶ τέλους, προσήγ-
γισε μετὰ λέμβου εἰς τὰ τεῖχη τοῦ πύ-
ργου καὶ ἀπήγαγε τὴν αἰχμάλωτον, τὴν
ὁποίαν ἐνέκλεισεν εἰς τὴν γνωστὴν ὑμῖν οἰ-
κίαν καὶ ἡνάγκασε, δι' ἐκφοβίσεων, νὰ
συζευχθῇ μετ' αὐτοῦ.

— Καὶ ταῦτα δὲν εἶναι αἰσχρὰ ἀπιστία;
ἀνεφώνησεν ὁ δούξ.

— Διαπραχθεῖσα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς
ὑμετέρας ἀπιστίας, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη
ὁ εὐπατρίδης μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ
τόλμης.

— 'Α! Βουσύ!... θὰ ἴδεις ἐὰν ἡξεύρω
νὰ ἐκδικῶμαι.

— Νὰ ἐκδικηθῇτε! ἡσυχάσατε, ἐξο-
χώτατε, δὲν θὰ πράξητε τοιοῦτό τι.

— Πῶς;

— Οἱ πρίγκηπες δὲν ἐκδικοῦνται, ἐξο-
χώτατε, ἀλλὰ τιμωροῦσι. Θέλετε ἐπιπληρῆ-
σιν τὸν Μονσορώ διὰ τὴν ἀπιστίαν του καὶ θέ-
λετε τὸν τιμωρῆσαι.

— Καὶ τίνι τρόπῳ;

— 'Αποδίδοντες τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν
δεσποινίδα Μεριδὸρ.

— Δύναμαι νὰ το πράξω;

— Βεβχίως.

— Πῶς;

— 'Αποδίδοντες αὐτῇ τὴν ἐλευθερίαν.

— 'Εμπρός, ἐξηγήθητε.

— Οὐδὲν τούτου εὐχερέστερον· ὁ γάμος
ὑπῆρξε βίκιος, ἐπομένως ἀκυρός.

— 'Εχεις δίκαιον.

— 'Ενεργήσατε, λοιπόν, ν' ἀκυρωθῇ ὁ
γάμος, οὕτω δὲ θέλετε ἐνεργήσῃ, ἐξοχώ-
τατε, ὡς ἐντιμὸς εὐπατρίδης καὶ ὡς πρίγ-
κηψ.

— 'Α! ἄ! εἶπεν ὁ φιλύποπος δούξ, ὁ-
ποία θέσις! 'Ενδιαφέρεται, λοιπόν Βουσύ;

— 'Εγὼ οὐδόλως· μόνον μ' ἐνδιαφέρει,
ἐξοχώτατε, νὰ μὴ λεχθῇ, ὅτι ὁ Λουδοβί-
κος Κλερμών κόμης δὲ Βουσύ ὑπηρετεῖ
πρίγκηπα ἀπιστον καὶ ἀνδρα ἀνευ τιμῆς.

— Λοιπόν, θὰ ἴδεις. Τίνι τρόπῳ ὅμως
ν' ἀκυρώσω τὸν γάμον;

— Εὐκολώτατα. Διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ
πατρός.

— Τοῦ βαρόνου δὲ Μεριδὸρ;

— Ναί.

— Οὗτος ὅμως εὐρίσκεται εἰς τὸ βά-
θος τῆς 'Ανδεγαυίας.

— Εἶναι ἐδῶ, ἐξοχώτατε, εἰς τοὺς Πα-
ρισίους.

— Εἰς τὸν οἶκόν σου;

— 'Ὅχι· εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θυγατρὸς.

του. Είπατε αὐτῷ, ἐξοχώτατε, ὅτι δύναται νὰ βασιθεῖ ἐφ' ὑμῶν, ὅτι, ἀντὶ νὰ θεωρήσῃ τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα ὁποῖαν ἐθεώρει αὐτὴν μέχρι τοῦδε ἦτοι ἐχθρὰν, δύναται νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν προστατριά, καὶ ἐκεῖνος, ὅστις κατηρξάτο τὸ ὄνομά σας, θέλει λατρεύσει ἡμᾶς ὡς τὸν ἀγαθὸν ἀγγέλόν του.

Ἔπεται συνέχεια.

Δμλ.

Η ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Διήγημα Α. Fourgeaud.

Α

Ἡ Γαβριέλλα πρὸς τὸν Μάξιμον.

14 Ἰουλίου.

Σοὶ γράφω, Μάξιμε, διότι ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ κατάρνηται τὸ διάθεμά μου τοῦτο, καὶ διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἡ καρδιά μου εἶνε ἐλευθέρα, ὅπως διαθέσω αὐτὴν κατὰ βούλησιν.

Ρίψον εἰς τὸ πῦρ τὰ βιβλία σου καὶ ἐπανάλθε ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν σου, ὅπως ἐπαναλάβῃς ἡ ἐκ τῶν τόπων τούτων φυγαδευθεῖσα χαρὰ.

Οὐχ ἦττον εἰμαι εὐτυχής, Μάξιμε, ὅσον οὐδεμία ἐπὶ τοῦ κόσμου γυνή, ἀναλογιζομένη ὅτι σὺ νυχθήμερον ἀπασχολεῖς τὸ πνεῦμά μου καὶ ὅτι ἀνήκω εἰς σὲ διὰ παντός.

Ὑπάκουσον λοιπὸν εἰς τὴν θέλησίν μου καὶ ἐλθέ, ἐλθέ ταχέως, Μάξιμε! Ἄφες τὰ πολυτελῆ μέγαρα τῆς πρωτεύουσας, ἀφες τὰς ἑδρας τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐπανάλθε εἰς τὴν οἰκίαν σου, τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθὲν σου διὰ παντός.

Ὁ ἀγγελὸς σου, ὅπως συνειθίζεις νὰ ὀνομάζῃς τὴν γράφουσαν τὰς γραμμὰς ταύτας, ἐντὸς ὀλίγου θὰ πενηθορήσῃ ἡ ὑγεία τῆς θείας μου Μαγδαληνῆς χειροτέρευσεν κατ' αὐτὰς ἐπαισθητῶς καὶ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἱατροῦ, δὲν θὰ ζήσῃ πέραν τοῦ μηνὸς τούτου. Καὶ ἂν δὲν ἐπανάλθῃς ταχέως, Μάξιμε, θὰ μείνω μόνη ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἄνευ οὐδενὸς ἄλλου προστάτου εἰ μὴ τοῦ Ὁσσιανοῦ, τοῦ πιστοῦ ἐκείνου κυνὸς τῆς Νέας Γῆς.

Ἡ ἐποχὴ αὕτη εἶνε ἡ ὥραιότερα καὶ καταλληλοτέρα διὰ τὴν ἐξοχήν. Ὁ ἥλιος φωτίζει τοὺς ἀγρούς καὶ τὰς πεδιάδας, ὅπως ἡ ἐλπίς φωτίζει τὴν καρδίαν μου καὶ ἡ λάμψις τοῦ μέλλοντος ἀναζωπυρεῖ καὶ ἐνισχύει τὸν ἥρωτά μου.

Ὅταν τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, ἐπερχόμενον, ἀποκρύπτῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὰς εὐανθεῖς καὶ χλοερὰς πεδιάδας καὶ τὰ θάλλοντα καὶ εὖσσμα δένδρα ἡ καρδιά μου αἰσθάνεται ἀνέκφραστον λύπην· ἀλλ' ὅταν αἰσθανθῶ πνέουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὴν δροσερὰν καὶ μυροδόλον ἐσπερινὴν αὐραν, ἥτις μοὶ μεταφέρει τὸ ἀρώμα τῶν προσφιλῶν μοι ἐκείνων πεδιάδων, τότε ἡ καρδιά μου αἰσθάνεται γλυκυτάτην ἀνακούφισιν καὶ τὰ χεῖλη μου ἀκούον προφέρουσι τὸ ὄνομά σου! Ἀλλὰ, φεῦ! πάραυτα ἐπαναπίπτω εἰς βαθυτάτην μελαγχολίαν, διότι δὲν εἶσαι πλησίον μου, Μάξιμε, ὅπως θαυμάσωμεν ὅμωδὸν τὸ μεγαλύνει καὶ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, ἀκούσα δὲ προσηλῶ τοὺς δακρύοντας ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς πρωτεύουσας, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ σ' ἴδω ἐπανερχόμενον. Ὡ! ἐλθέ, ἐλθέ ταχέως, Μάξιμε! Τὸ πᾶν, ἄνευ σοῦ εἶνε δι' ἐμὲ σκοτεινόν· καὶ αὐτὸς ὁ λάμπων ἥλιος, ὁ περικαλύπτων καὶ ζωογονῶν τὴν γῆν ἅπασαν, καθιστῶν αὐτὴν μακρὰν, καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος, ἄνευ σοῦ, μοὶ φαίνεται ἄστρον ζοφῶδες καὶ ἐσβεσμένον.

Τὰ δάση καὶ αἱ πρασινίζουσαι πεδιάδες σὲ περιμένουν, ὅπως καὶ ἐγώ, Μάξιμε. Τὰ ἀνθη ζητοῦσι τὸ βλέμμα σου, ὅπως διαγνώσῃς τὸ ἄρωμά των. Ὡτω καὶ ἡ καρδιά μου ζητεῖ τὴν καρδίαν σου, τὴν ὁποῖαν θεωρῶ ἀμείαντον, καίπερ περιπλανωμένην εἰς τὰ ἀχανῆ καὶ μυστηριώδη τῆς πρωτεύουσας ἐνδιαιτήματα.

Σπείδων λοιπὸν νὰ ἔλθῃς ἂν ὁ νέος σου βίος δὲν ἐξήλειπεν ἀπὸ τῆς μνήμης σου τὸ γλυκυτάτον παρελθόν μου. Θέλω νὰ ἴδω εἰς τὸ πλευρόν μου τὸν προστάτην μου. Θέλω νὰ ἴδω πλησίον μου τὸν ἐκλεκτόν τῆς καρδίας μου. Ὁ μονότονος βίος τοῦ χωρίου δὲν θὰ μὲ φοβίσῃ ποσῶς, διότι ἡ παρουσία σου ὁ ἀποδιώκῃ τὰς λύπας μας καὶ θὰ μὲ καθιστᾷ εὐτυχῆ. Τὰ πτηνὰ θὰ χαιρετίζουν τὴν χαρμόνην τὴν ἀφίξίν σου, ὡ γλυκύτατον ἄστρον μου, καὶ τὰ θηρία ἐντρομα θὰ κρυβῶσιν εἰς τὸν ἥχον τῆς μελιρρῦτου φωνῆς σου. Ἐλθέ, Μάξιμε,

ἐλθέ, ὅπως προστατεύῃς ὀρφανὴν νέαν, ἥτις ὡς μόνον ὄπλον ἔχει τὴν ἀδυναμίαν της καὶ τὰ δάκρυά της. Σὺ μόνος δύνασαι νὰ μὲ ὑποστηρίξεις καὶ νὰ μὲ ὑπερασπίσῃς· σὺ μόνος, εἰς ὃν προσέφερα ὁλοκαύτωμα τὴν καρδίαν μου, σὺ μόνος ἔση καὶ προστάτης μου, ὁ πιστὸς τῶν αἰσθημάτων μου φύλαξ. Ἡ θεία μου, ἥτις, ὡς γνωρίζεις, σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ ὑπολήπτειται, ἀπὸ τοῦδε σὲ ὀνομάζει ἀνεψιόν της. Ὡ! καὶ ἐλθέ, ἐκλεκτέ τῆς καρδίας μου, ἂν ἔτι φλέγῃ τὴν καρδίαν σου τὸ ἄσβεστον ἐκεῖνο αἶσθημα, ὅπερ καθίστα ἀλλοτε εὐτυχὴ τὴν πιστὴν καὶ διὰ βίου ἀφωσιωμένην εἰς σὲ

Γαβριέλλαν.

Υ. Γ. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ με καταδικάσῃς ἂν δὲν δεικνύω τὴν προσήκουσαν λύπην διὰ τὸν προσεχῆ θάνατον τῆς θείας μου. Ἀλλὰ σκέψθητι ὅτι ἡ ἀγαθὴ αὕτη γρατὰ ἀγείρεται τὸ ἐνενηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ ὅτι μία μόνη ἐπιθυμία ἀπέμεινεν αὐτῇ: τοῦ νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ συνέγγους τὸν θάνατον. Σκέψθητι ἐπίσης, ἀγαπητέ Μάξιμε, ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μας, ὅσα πικρὰ καὶ ἂν ᾖ τὸ παρόν, εἶνε μὴδὲν ἀπέναντι τοῦ προσδοκώμενου εὐδαίμονος μέλλοντος.

Ἡ ἐλπίς αὕτη εἶνε ἡ ἀνακούφισις τῆς τεθλιμμένης ψυχῆς μας. Καὶ τὴν ἐλπίδα ταύτην σὺ ἐπέχυσας εἰς τὴν καρδίαν μου, Μάξιμε.

Β

Ἡ Βιλελμίνη πρὸς τὸν Μάξιμον.

14 Ἰουλίου.

Σοὶ ἀναγγέλλω εὐάρεστον εἶδῃσιν, Μάξιμε, διὰ τὴν ὁποῖαν πιστεύω ὅτι θὰ χαρῆς ἀπὸ καρδίας, ὅπως καὶ ἐγώ.

Σήμερον τὴν πρωΐαν ὁ πατὴρ μου μ' ἐκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην πάραυτα ἀνεμνήσθην, τὸ ὁμολογῶ, τῆς ἔχθρας, ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ τῶν δύο οικογενειῶν μας, τῶν Μοντεγὺ καὶ Καπουλὲ.

— Κόρη μου, μοὶ εἶπεν ὁ πατὴρ μου μετὰ ἡδύτητος, ἀγνώστου μέχρι τοῦδε εἰς ἐμὲ, ἔπρεπεν ἀναμφιδόλως νὰ προσενηχθῇ εἰς σὲ αὐστηρότερον, ἀλλὰ βραδύτερον ἡννόησα ὅτι, ὅσῃν σκληρότητα καὶ ἂν ἐδείκνυσεν εἰς σὲ, οὐδὲν θὰ ἐπετύγχανον· ὥστε ἀπεφάσισα νὰ φανῶ ἐπεικὴς. Ἄλλως τε, δὲν πταίει ὁ Μάξιμος, ὅστις δὲν πιστεύω νὰ τρέψῃ τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο μῖσος, τὸ ὁποῖον ἔτρεφον καὶ οἱ πρόγονοί αὐτοῦ, κατὰ τῆς οικογενείας μας· ἀλλὰ σὺ, ἥτις ἔπρεπε νὰ μοὶ ἐκμυστηρευθῇς πάραυτα τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά σου.

— Ἐφοδοῦμην τὴν ὀργήν σου! ἐψιθύρισα μετὰ συστολῆς.

Ἐμενιδίασεν.

— Λοιπὸν ἐξακολουθεῖς νὰ τον ἀγαπᾷς; μὲ ἠρώτησεν.

— Ναί, πάτερ μου.

— Τότε γράφον εἰς τὸν Μάξιμον νὰ ἔλθῃ ταχέως, μοὶ εἶπε μετὰ τρυφερότητος· συγκατανεύω εἰς τὸν γάμον σας.

Πάραυτα ἐγονυπέτησα πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἔχυσα δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Σοὶ γράφω λοιπὸν νὰ ἔλθῃς, Μάξιμε, ἐξ ὀνόματος ἐκείνου, ὅστις μέχρι τοῦδε τοσοῦτον αὐστηρὸς ὑπῆρξεν εἰς ἐμὲ, καὶ ὅστις ἤδη συγκατατίθεται εἰς τὴν ἑνωσίν μας. Τοσαύτη δὲ εἶνε ἡ ἐκπληξίς μου, ὥστε νομίζω ὅτι εἶνε ὄνειρον, ὅτι ἤδη σοὶ γράφω! Ἀλλ' εὐτυχὴς δὲν εἶνε ὁ πατὴρ μου μοὶ ἐπέτρεψε νὰ σε ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἐνώσω τὴν τύχην μου μετὰ τῆς δικῆς σου.

Ἐλθέ λοιπὸν, Μάξιμε, ἀρκούντως ὑπέφερες τὸ μέλλον ἥρξατο ἤδη νὰ προσμειδῇ. Ἡ παρελθούσα πενία σου δὲν θὰ ᾖ πλέον διὰ σὲ εἰ μὴ πικρὰ ἀνάμνησις, ἥτις θὰ σε διδάξῃ νὰ ἐκτιμᾷς δέοντως τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σου. Σχίσον πλέον τὰ βιβλία καὶ τὰ λεξικά καὶ ἐλθέ πλησίον μου νὰ σε διδάξω ἐγὼ τὰς τέξεις τοῦ ἔρωτος καὶ νὰ μάθῃς παρὰ τοῦ λεξικοῦ τῆς καρδίας μου τί σημαίνει ἡ λέξις: Ἀγαπᾷ! Φεῦ! οἱ ἔηροι καὶ σχολαστικοὶ ἀκαδημαῖκοι δὲν ἀνεύρουν εἰςέτι τὰς καταλλήλους λέξεις, ὅπως παραστήσωσι τὰ φλογερὰ αἰσθήματα δύο ἀγαπημένων ψυχῶν!

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνήτησα καθ' ὅδον τὴν μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφὴν σου. Ὡ, πόσον μ' ἐλύπησεν ἡ ἀδιαφορία των, Μάξιμε! Βεβαίως θὰ προσπαθῇς νὰ φιλιωθῶμεν καὶ πάλιν, δὲν εἶνε ἀλθέης; Ἀλλὰ διατί ἀρᾷ γε μ' ἐχθρεύονται; Διότι σὲ ἀγαπᾷ; Ἀλλὰ μήπως ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου ἀφαιρεῖ τὰ ἐπὶ σοῦ δικαιώματά των;

Ἡδὴ ὕψιαινε, πρόσφιλεστάτῃ μου Μάξιμε, καὶ ἔχε πάντοτε ὅπ' ὄψιν σου ὅτι σὲ περιμένει ἀνυπομονῶς ἡ πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη μνηστὴ σου

Βιλελμίνη.

Γ

ΜΑΞΙΜΟΣ

Ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός.

Ὁ Μάξιμος, σύννους καὶ μελαγχολικός, ἐκάθητο ἐν τῷ δωματίῳ του. Ἐν τῷ παρκακτιμένῳ δωματίῳ ἀντήχουν ἄσματα παιδρᾶ, καὶ κρότος συγκρουομένων ποτηρίων.

Ἦσαν φίλοι τοῦ Μάξιμου, οἵτινες συνηθύμουν ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπανειλημμένως εἶχον προσκαλέσει αὐτόν· ἀλλ' οὗτος, βεβουλισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, δὲν ἤκουεν οὔτε τὰ ἄσματα, οὔτε τὰς φωνάς, οὔτε τὸν ἥχον τῶν συγκρουομένων ποτηρίων.

Αἰφνης ὁ Μάξιμος ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου του.

Ἐνόμισεν ὅτι οἱ φίλοι του ἤλθον νὰ τον προσκαλέσωσι καὶ πάλιν καὶ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσεν.

Ἀλλὰ, στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, εἶδε χεῖρά τινα, ρίπτουσαν δύο ἐπιστολάς ἐντὸς τοῦ δωματίου του. Ἦσαν αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Γαβριέλλας καὶ τῆς Βιλελμίνης.

Ὁ Μάξιμος ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς καὶ ἀνέγνωσεν αὐτάς.

Τὰ χεῖλη του ἐμενιδίασαν παραδόξως καὶ τὸ μέτωπόν του συνωφρύνθη ἔτι μᾶλλον.

Τὰ ἄσματα ἐξηκολούθουν φαιδρότερα ἐν τῷ παρκακτιμένῳ δωματίῳ. Ἠνέφξε τὴν θύραν ἀθουρώδης καὶ κατῆλθε ἀκροποδητὴ τὴν κλίμακα.

Κρατῶν πάντοτε τὰς ἐπιστολάς του, περιεπλυνήθη ἐφ' ἱκανὰς ὥρας εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Καὶ ἔβρεχεν, ἔβρεχε πάντοτε.

Μετὰ τινας ὥρας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὰ ἄσματα ἐξηκολούθουν ἔτι καὶ ὁ οἶνος ἐσπένδετο ἀφθύνως.

Ὁ Μάξιμος διήλθεν ἀδιάφορος. Εἰσηλθὲν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινας ἀνακλιντρού, κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν του τὸ μέτωπον.

— Ὡ! τὸ ὠρκίστην! τὸ ὠρκίστην! ἔλεγεν.

Εἶτα δέ, ἐγερθεὶς, ἐκάθησε πλησίον τραπέζης τινός, τὴν κεφαλὴν πάντοτε κρατῶν ἀνὰ χεῖρας, καὶ παρεδόθη εἰς βαθυτάτους διαλογισμούς.

Ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ γράφῃ· ἀλλὰ πάραυτα ἔρριψε μετ' ὀργῆς μακρὰν αὐτοῦ τὸν κάλαμον καὶ ἤρξατο διατρέχων μεγάλους βήμασι τὸ δωμάτιον.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἀρκούντως προχωρήσει, ὅτε ἐκάθησε καὶ πάλιν πλησίον τῆς τραπέζης καὶ ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸν κάλαμον.

Ἐγράψε δύο ἐπιστολάς καί, λαβὼν αὐτάς, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Ὅτε ἐπανῆλθεν, ἦτο πλέον μεσονύκτιον.

Τὰ ἄσματα τῶν φίλων του εἶχον ἤδη παύσει καὶ μόνον ἡ φωνὴ τοῦ ἀλέκτορος ἤκούετο μακρόθεν.